

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **L. T.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vaňkem
sídlem Na Poříčí 12, Praha

proti

žalované: **obec Kamenice**
sídlem Ringhofferovo náměstí 434

o žalobě proti usnesení zastupitelstva žalované ze dne 24. 6. 2020, č. 7/19/ZOK/2020,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 29. 9. 2020 domáhá toho, aby soud zrušil usnesení zastupitelstva žalované ze dne 24. 6. 2020, č. 7/19/ZOK/2020. Tímto usnesením zastupitelstvo zrušilo své předchozí usnesení ze dne 27. 3. 2008, č. 9.5, jímž schválilo prodej části obecního pozemku p. č. X v katastrálním území T. žalobci a jeho manželce, a to za cenu 100 Kč/m². Dále se žalobce domáhá toho, aby soud žalované uložil povinnost řídit se usnesením zastupitelstva žalované ze dne 27. 3. 2008 a aby mu přiznal náhradu nákladů řízení.
2. Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, zejména zda je dána pravomoc soudu v této věci rozhodnout.
3. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodují soudy ve správním soudnictví mimo jiné též o žalobách proti rozhodnutím vydaným orgánem územního samosprávného celku v oblasti veřejné správy.
4. Usnesením, jehož zrušení se žalobce domáhá, rozhodlo zastupitelstvo odpůrce o zrušení svého dřívějšího záměru prodat pozemek ve vlastnictví obce. Jinými slovy, rozhodovalo o nakládání žalované s jejím majetkem, což spadá do oblasti samostatné působnosti obce [srov. § 35 odst. 1 a 2 ve spojení s § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., obecní zřízení, ve znění pozdějších předpisů], nejde však o vrchnostenské rozhodování o právech a povinnostech žalobce a jeho manželky, nýbrž o interní akt orgánu obce v soukromoprávní záležitosti (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 16. 8. 2012, č. j. Konf 81/2011 - 21, a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 8. 2009, č. j. 30 Ca 44/2009 - 22, publ. pod č. 1947/2009 Sb. NSS).
5. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud návrh odmítne mj. též proto, nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný.
6. Obecně platí, že soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc přezkoumávat správní akty vydané správními orgány v soukromoprávních věcech, mezi něž bezesporu patří rozhodnutí zastupitelstev obcí týkající se nakládání s majetkem obce, které navíc představuje pouze o interní proces tvorby vůle obce, jenž není navenek závazný. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný v dané věci nevystupoval v postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

a žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu nemá soud pravomoc žalobu projednat. Pravomoc soudu k projednání návrhu je podmínkou řízení, jejíž nedostatek nelze odstranit. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

7. Soud si je vědom skutečnosti, že ve shora citovaném usnesení dospěl zvláštní senát k závěru, že o obdobné žalobě, jež se rovněž týkala soukromoprávní věci, měl rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Od nyní projednávaného případu se však skutkové okolnosti liší tím, že ve věci posuzované zvláštním senátem se žalobce domáhal u soudu v občanském soudním řízení vyslovení neplatnosti usnesení zastupitelstva obce. V nyní projednávané věci tomu tak ovšem nebylo. Dle názoru zdejšího soudu navíc nelze určovací žalobu na vyslovení neplatnosti usnesení zastupitelstva obce považovat za typ soukromoprávní žaloby, jenž by koreloval s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Tím je žaloba podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, kterou se zahajuje soudní řízení ve věcech či sporech vyplývajících ze vztahů soukromého práva, o nichž již dříve pravomocně rozhodl správní orgán v mezích své zákonem svěřené pravomoci. Ani taková žaloba by však v dané věci nebyla přípustná, neboť napadené usnesení zastupitelstva žalobkyně představuje pouze interní akt orgánu obce, který není navenek závazný. Nejvyšší soud k tomu v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 25 Cdo 5765/2017, dostupném na www.nsoud.cz, uvedl, že samotné rozhodnutí zastupitelstva obce ještě nepředstavuje právní jednání, jakožto projev vůle obce směřující ke vzniku změny nebo zániku těch práv a povinností, které právní předpisy s takovým projevem vůle spojují (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 154/2016 – 50, a na něj navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1166/2019). Usnesení příslušného orgánu obce představuje toliko materiálně právní podmínku pro vyjádření projevu vůle obce, který se stává perfektním (formálně navenek vyjádřeným) teprve v případě uzavření (podpisu) smlouvy starostou obce. Soud proto nepostupoval podle § 46 odst. 2 s. ř. s.
8. Nad rámec uvedeného soud pro případ, že snad žalobce (byť to ani náznakem netvrdil) mínil opřít svoji žalobní legitimaci o § 67 písm. a) soudního řádu správního, konstatuje, že k podání žaloby ve věcech samosprávy podle tohoto ustanovení je podle odkazovaného ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“) aktivně procesně legitimováno pouze Ministerstvo vnitra. Byť tedy judikatura soudů ve správním soudnictví dospěla k závěru, že v řízení o tomto (pod)typu žaloby lze s ohledem na dozorovou pravomoc Ministerstva vnitra založenou § 124 obecního zřízení přezkoumávat i akty orgánů obcí vydané v samostatné působnosti, jež se týkají soukromoprávního nakládání s majetkem obce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 147/2012 – 23, publ. pod č. 2930/2013 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2013, č. j. 30 A 42/2012 – 64), platí, že k podání takové žaloby není oprávněn kdokoli, nýbrž jen zákonem stanovený správní úřad. Žalobcem podaná žaloba by tedy i v takovém případě musela být odmítnuta, a to z důvodu, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.
9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2020

Mgr. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu